ISSN 0132-4462

ЖОВТЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№19 (1157)

Ціна номера 30 коп.

Незвичайні ситуації

— Буду скаржитися на голову зборів: усім дав слово для самокритики, а мене чомусь обійшов!..

Мал. С. Герасимчука

— Запишіть, що у мене після рейсу залишилося чотири літри заощадженого бензину.

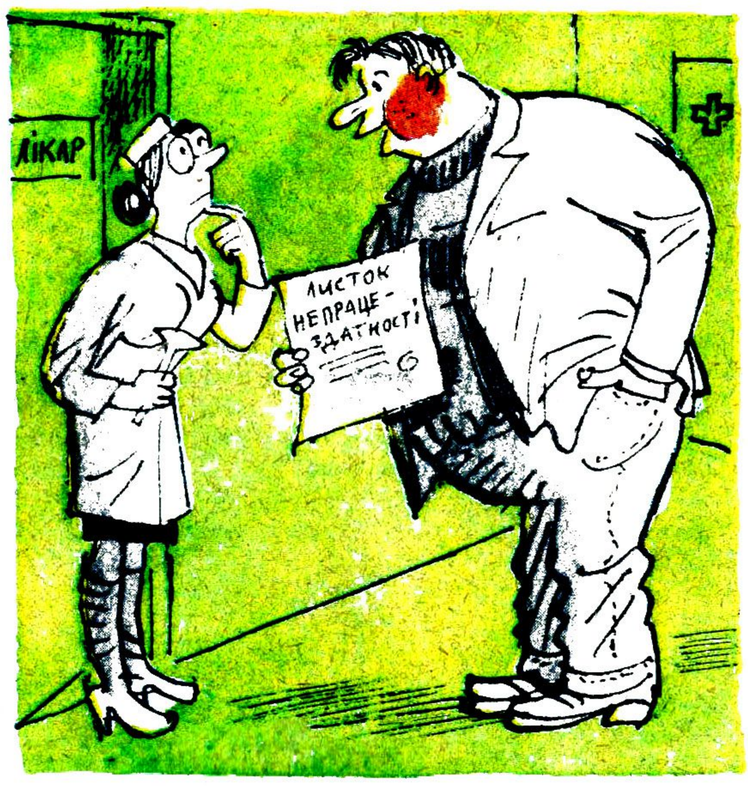

— А чого це ви, хворий, не витримуєте постільного режиму, і взагалі — прийшли раніше строку!

— Бо почуваю себе вже добре і хочу завтра неодмінно вийти на роботу!

— Коли оформлятимете мені відпустку, майте на увазі, що у мене не два прогули, а три!

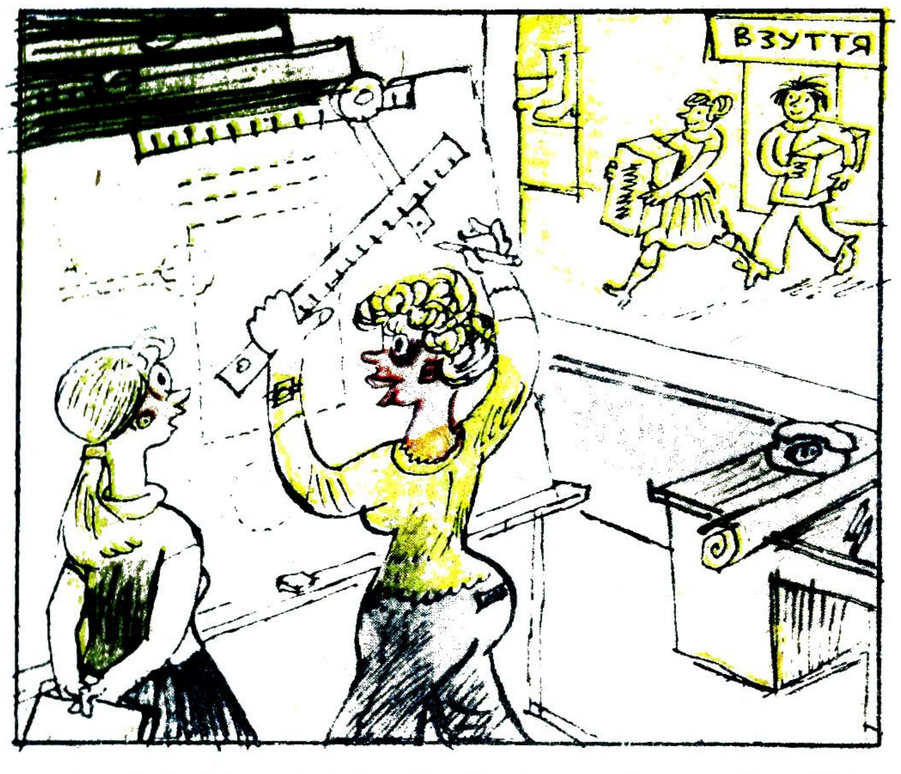

— А як на мене, то нехай там хоч імпортні чобітки дають,— я не дозволю собі в робочий час вискочити...

— Перечитав усі ці книжки і вирішив подарувати їх нашій бібліотеці.

Друже Перче!

Хочу розповісти тобі, як борються з рекламаціями на свою продукцію працівники харківського заводу «Оргтехніка». Купив я, приміром, авторучку з золотим пером виробництва цього заводу за досить пристойну ціну — 37 крб. 50 коп. А заповнивши її чорнилом, виявив, що вона протікає. Відправив я ручку на завод і за якийсь час, у квітні цього року, одержав її назад разом з супровідним листом працівника заводу т. Євтушенка, в якому він запевнив мене: тепер, мовляв, скарг бути не може!

Проте після першої ж заправки довелося мені вдруге відсилати злощасну ручку до Харкова: вона текла, як і раніше! І тільки після цього повторного акта моя «золота» авторучка текти перестала. Річ у тім, що тепер мені її вже не повертають і на мої листи не відповідають. Бачиш, Перче, як усе просто? Очевидно, харківські бракороби вирішили працювати за принципом: «Не подобається вам наша продукція? Ну й не треба! Ми гроші з вас за свою халтуру злупили — й будьте здорові».

В. ЗАХАРЧУК.

м. Славута
Хмельницької області.

Пишуть тобі вантажники Сокальського заводу хімволокна, що на Львівщині. Хочемо повідомити, що на території нашого підприємства просто на очах виростає новий гірський масив. Тягнеться він уздовж залізничної колії і складається з чистої целюлози. Гори ці, як ти здогадуєшся, не природні, а рукотворні. І утворює його не хто інший, як ми, вантажники, за вказівкою заступника директора заводу В. С. Зайця. Ото як тільки приходять вагони з целюлозою, так т. Заєць і дає команду розвантажувати їх просто на землю. А побіля депо, у ямі з водою, можна виявити також цілі поклади солі, якої тут вивалено під укіс біля десятка вагонів.

Наша дирекція страшенно задоволена таким оригінальним способом боротьби з понаднормативними простоями вагонів. А от нам, вантажникам, отака робота щось не приносить ніякого задоволення...

БРИГАДА ВАНТАЖНИКІВ.

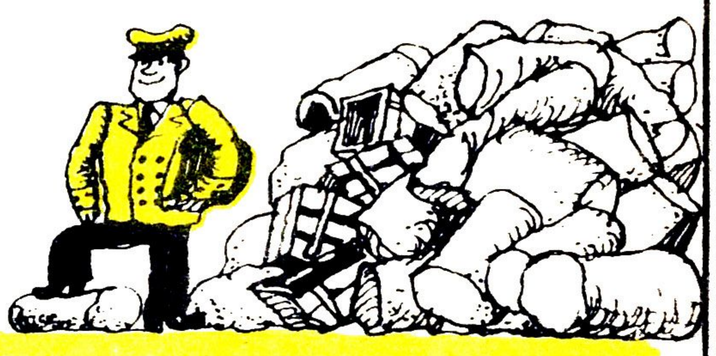

Як би ти кваліфікував такий випадок: послали ми на гарантійний ремонт трактор МТЗ-80, а працівники Кудашівської рембази Щорсівського району на Дніпропетровщині повернули нам його без кабіни, без кришки бензобака, без захисних щитків і багатьох інших деталей. Пообіцяли довезти усе це за кілька днів, проте минуло вже кілька місяців, а ніхто нам нічого везти й не думає і за вимушений простій трактора платити не збирається.

Не знаємо, як ти, а ми такий гарантійний ремонт не можемо назвати інакше, як гарантійним обкраданням. І тільки можемо позаздрити спокоєві керівництва нашої П'ятихатської райсільгосптехніки, яка саме й відправляла наш трактор у Кудашівку — як, до речі, й ще один трактор, Т-70, котрий ще взимку прибув на рембазу в Криве Озеро Миколаївської області та не повернувся і досі.

О. ПОЛТАВЕЦЬ.

Колгосп «Світло Жовтня»
П'ятихатського району
Дніпропетровської області.

Скажи, що є спільного між совістю та радіо? Як на перший погляд — здавалось би, абсолютно нічого. Але для мене, мешканця села Сушківки Уманського району Черкаської області, спільне якраз і є. Розумієш, уже кілька років немає в моїй оселі звичайнісінького радіо. Але скільки не звертався до Уманського районного вузла зв'язку, до обласних зв'язківців, аби вони нарешті мені його провели,— усе марно.

Отож, я і зробив для себе поки що один висновок, що радіо у моїй домівці заговорить лише тоді, як у зв'язківців заговорить елементарна совість.

В. ЗУЙ.

Черкаська область.

Дозволь поцікавитися: у тебе міцні нерви? Не знаєш? Тоді приїзди до нас у м. Знам'янку на вулицю Фрунзе № 83. Якщо наважися зайти до нашого багатоквартирного будинку, то міцні. Такі, як і в нас. А стали вони у нас міцними після того, як кілька років тому у стіні будинку утворилася чималенька тріщина. Така чималенька, що, буває, і горобці через неї до кімнат залітають. Хто не йде повз наш будинок, тільки головою хитає, мовляв, і як тут люди живуть. Єдині, хто спокійно спостерігає за нашим життям-буттям, це працівники будинкоуправління № 1 і Знам'янського міськвиконкому, куди ми неодноразово зверталися по допомогу.

А нам, як ти здогадуєшся, спокій тільки сниться.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 83,
що по вулиці Фрунзе в м. Знам'янці.

Кіровоградська область.

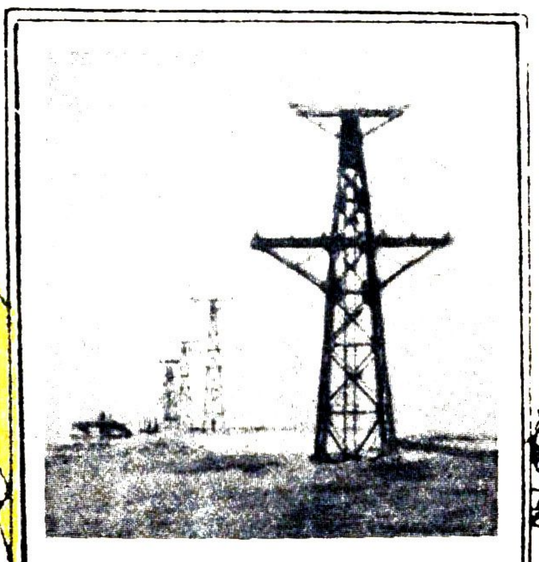

Якби небо коли-небудь і впало на землю, то тільки не над територією Чауського кар'єроуправління тресту «Харківоблміжколгоспшляхбуд» (Миколаївська область). Подивись, які своєрідні підпорки на цей неймовірний випадок підготували тут його керівники на чолі з І. М. Рудяком. Правда, раніше ці опори мусили виконувати зовсім іншу роль, а саме: тримати на собі восьмикілометрову канатну дорогу, будівництво якої кар'єроуправління безуспішно здійснює вже другу п'ятирічку.

А. КУЛИНИЧ.

Миколаївська область.

Друга натура

Потреби формуються швидко. Ще вчора й не думали про те, без чого сьогодні — гвалт — обійтись ніяк не можемо. І не лише в розумінні югославських меблів, японської радіоапаратури, фінської сантехніки та інших взірців престижного добробуту.

Одна занадто енергійна молодичка змушена була перейти з м'ясокомбінату на гірничозбагачувальну фабрику. Зрозуміло, не за власним бажанням. І ось працівники міліції, які мали безпосереднє відношення до цього переходу, звернули увагу на те, що, як і раніше, дорогою додому їхня давня знайома згинається під тягарем сумки. В сумці виявили... вугілля.

— Навіщо? — запитали у неї.— У вас же в квартирі газ і парове опалення.

— Не звикла ходити додому з порожніми руками,— соромливо опустила очі долу несунка.

Прийомоздавальниці складів вантажного двору станції Донецьк несли додому розкладні стільці та батарейки «Крона», імпортні чобітки та одежні щітки, грампластинки й купальники, рулони тканин та електричні розетки, а також багато іншого, у тім числі гарні флакони з загадковими імпортними назвами типу «Лондестраль» та «Альмагель». Про властивості вмісту флаконів приятельки висловлювали несподівані й туманні гіпотези.

Ну, ясно ж: адже не в магазині купували, а просто брали з вантажних упаковок. Тому апетитів не обмежували, тягли усе, що траплялося. Якось учотирьох взяли кавомолки. І, хоч кави не поважали,— хапонули по 25 штук: надто вже спокусливо погано вони лежали.

Отак і жили.

Когось приятель просив «дістати» дефіцитні свічки для автомобіля,— і їх діставали. Просто з ящика на складі. Хтось збирався на день народження,— і прихоплював із того ж джерела ляльку в подарунок. Комусь на дорозі траплявся стілець,— і його забирали додому. А потім ще один. Для комплекту...

Як же з'явився потяг регулярно відламувати від громадського пирога ласі, але заборонені шматки для себе?

«Це все вони!» — приблизно так відповідав у залі суду кожен із дванадцяти підсудних. Ніхто не вважав себе ініціатором, усі запевняли, що пливли з волі «хвиль» та аморального колективу, а також окремих несвідомих його членів. Тієї ж думки трималися й колишні колеги. На суді були присутні представники адміністрації та профспілкового активу станції Очеретино. Так вони з задоволенням згадували, якою розчудесною була Тамара Корехова, доки у них працювала. Заступник комсорга, лектор, член ДНД й таке інше. А тут — раптом! — зіпсувалася.

Та так, що примудрилася вкрасти мало не більше за всіх. Ну, зрозуміло ж, не з власної вини, а під чиїмсь поганим впливом. Не менш гаряче клопотався про передачу на поруки прийомоздавальниць Аюшинової та Вакуленко колектив станції Донецьк. На зборах, які ухвалили клопотання, зазначалося, що вони гарні дівчата і не дуже вже й винні.

У такому ж дусі казали про себе підсудні: «Ми розвантажували вагон (обідали, розмовляли і т. д.), тут до нас підійшла Н. (називається прізвище однієї з колег) і запропонувала: «Давайте візьмемо!» А щоб з власної ініціативи запустити руку в упаковку,— такого боронь, боже!»

Та доведено: запускали. Хто п'ять, хто десять, а найактивніші — прийомоздавальниця Т. А. Корехова та експедитор транспортно-експедиційного підприємства № 04695 А. Д. Биктагірова — до 25 разів. Щоб хоч якось відзначити свої високі моральні якості, наголошували: усе вкрадене ділили порівну, з точністю до носовичка, до сувенірного ножичка. «Якщо людина працює в цю зміну на складі і щось ділять,— їй дають,— призналася прийомоздавальниця Н. А. Жукова.— А якщо працює, але не на складі,— не дають. Однак якщо хтось побачить випадково, як ділять,— йому теж дають».

Система не лише чітка, а й милосердна. Коли розбирали купальники з упаковки, за яку відповідала Жукова, її не покликали. Пояснили: «Могла образитися, що розкрили її вантаж».

Биктагірова та Корехова так звикли, що немає такого чужого, якого не можна було б зробити своїм, що стали красти не лише з вантажів, але й у колег. Биктагірова поцупила парасольку, прийомоздавальниці Г. Кореховій сподобалися босоніжки А., а коли та виявила пропажу,— шукала босоніжки ретельніше за всіх. Хоча сама півгодини тому надійно сховала на дно своєї сумки.

Не претендую на оригінальність, коли кажу: беруть завжди те, що погано лежить. Але ж є люди, які керують прийомоздавальницями і покликані стежити за тим, щоб лежало добре й надійно. До речі, прийомоздавальниці та Биктагірова на те й посилалися: «Був би на складах порядок,— ми б не крали».

Проте ні завідуючий складами вантажного двору станції Донецьк І. В. Балашов, ні завідуюча цим двором А. С. Асеєва, яким 28—30-річні підлеглі у дочки годяться, жодного разу не піднесли голосу і не тицьнули гнівно пальцем у роздерту упаковку вантажу. І не закликали до порядку молоденьку працівницю, яка постійно поспішала додому з натоптаною сумкою, і не сказали їй: «Як же тобі не соромно?»

А все тому, що на їхній докір молода несунка могла цілком слушно зауважити: «А чого соромитися! Адже й ви, Іване Васильовичу, он учора прихопили з собою важкезного пакета. І чи не ви, Антоніно Сергіївно, три дні тому перли зі складу аж двадцять п'ять кавомолок?» Ось тому завідуючі й мовчали. А заговорили вже тільки на суді, каючись та визнаючи свою провину.

Були ще, звісно, керівники станції Донецьк, керівники Ясинуватського відділення та відповідної служби управління Донецької залізниці. Були, та водночас їх начебто й не було. Оскільки до того, як у справу втрутилась міліція, ніхто чомусь не помічав, що деякі партії вантажів залежуються на складах по півроку, а дефіцитні товари, які можна було безпосередньо з вагонів перевантажувати в машини й відправляти адресатам,— неодмінно потрапляють на склади вантажного двору. А ті вантажі згодом безуспішно шукали торговельні й постачальницькі організації. В усі кінці летіли телеграми: «Повідомте причину затримки вантажу...», «Зниклий вантаж, можливо, затримався у вас...» Такі депеші приходили й на станцію Донецьк. Та ніхто не забив тривоги, не прискорив відправки. А коли адресати, уже не сподіваючись на милість станції, самі прибули шукати зниклі вантажі, їх і на поріг складів не пустили: «Багато тут вас ходить, а потім кавомолки пропадають!» Та кавомолки, по які прибули ходаки, пропали якраз не потім, а до того: цілу партію розтягли!

Суд чітко визначив покарання суворо у відповідності з активністю та ініціативністю кожного крадія. Кореховій та Биктагіровій, наприклад, на обмірковування вчиненого виділено по шість років. Їхнє майно конфісковано. Суворо покарані й усі інші несвідомі члени до пори, до часу дружної компанії, які так погано впливали одні на інших. У тім числі — і їхні безпосередні керівники. Тож враховано не лише підвищені потреби, а й ступінь звички задовольняти їх за чужий рахунок.

Звичка ця, безумовно, не стала б другою натурою, якби ще при формуванні її прийомоздавальниць та експедиторів рішуче зупинили, а на вантажному дворі навели б суворий порядок. А то надто вже багато вантажів пішло наліво за два роки...

В. КРОШИН.

Донецька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

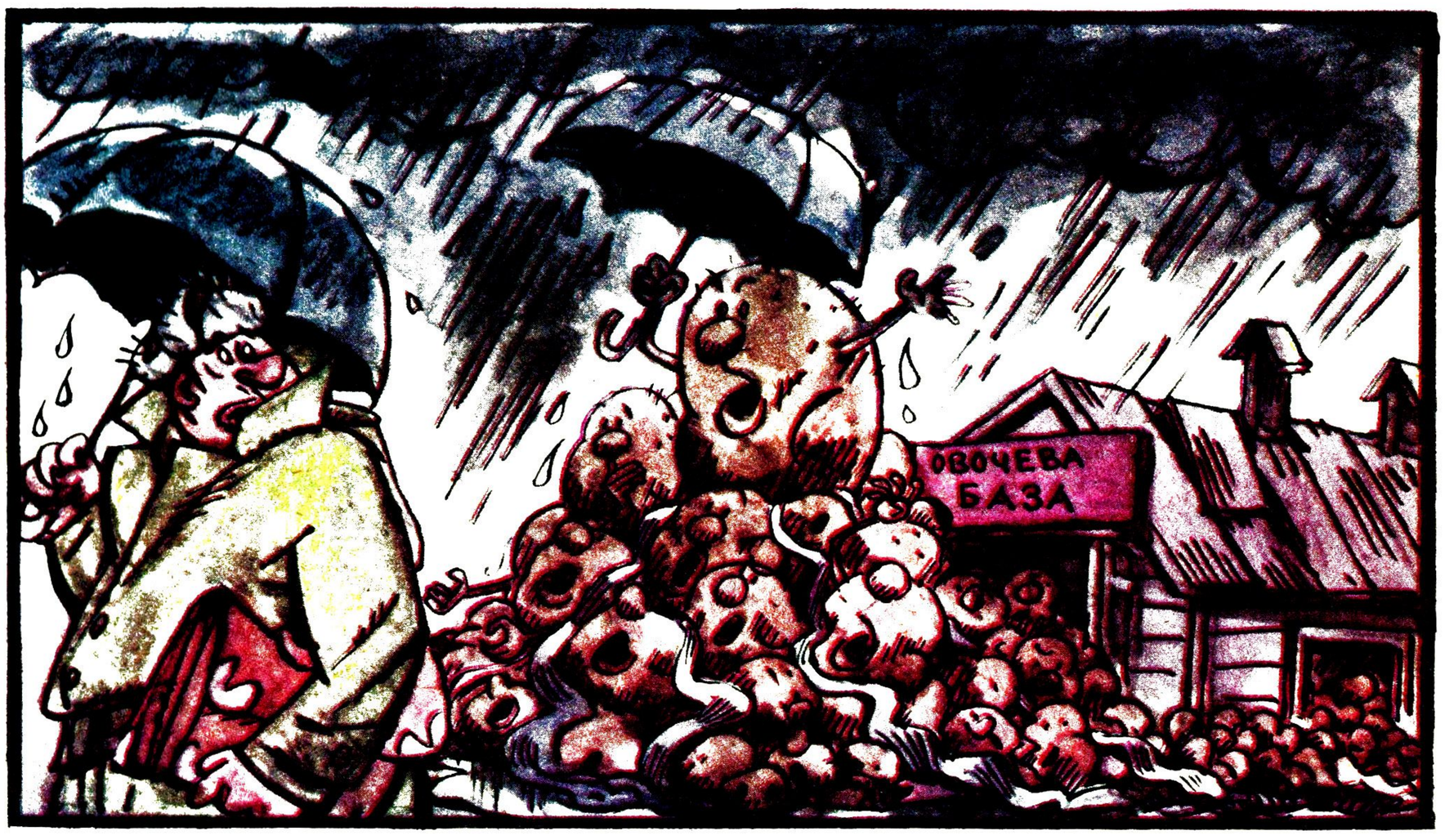

— Майте повагу хоч до мого мундира!

Останнім часом Перець отримав чимало листів такого змісту: «У самісінькому центрі м. Миколаєва уже дев'ятий рік споруджується будинок торгівлі, а кінця-краю тому будівництву не видно. Складається враження, що нікому до нього немає діла».

Оскільки замовником на будівництві виступає обласне управління торгівлі, де начальником А. І. Грановський, наш кореспондент попросив представника управління прокоментувати ці листи. Ось що він сказав:

— Не розумію я одного, дорогий товаришу кореспондент: і чого оце ви до нас приїхали? Справді, довгенько будуємо ми той будинок торгівлі... Ну, то й що?! Можна подумати, що у вас там, у столиці, довгобудів немає. Он готель «Інтурист» уже скільки років усе ніяк домучити не можуть... О!!. А вам, вибачаюсь на слові, якийсь там будинок торгівлі у якомусь там Миколаєві очі муляє. Так, повторюю, будуємо ми той будинок торгівлі. Бо є у ньому гостра необхідність. Адже, хай буде вам відомо, дорогий товаришу кореспондент, нашому рідному півмільйонному Миколаєву для нормальної організації торгівлі промтоварами не вистачає на сьогодні близько двадцяти тисяч квадратних метрів площі. Отож, самі розумієте, на цей гігант міської торгівлі ми покладаємо чималі надії. Його п'ятитисячна квадратура — вагомий внесок у розв'язання наших торгпроблем.

Гадаєте, ми, дорогий товаришу кореспондент, не змогли б спорудити цей гігант торговельної індустрії за якісь там нещасні тридцять шість місяців, як і передбачалося за проектом? Запросто!.. Та ми!.. Але у нас були цілком поважні причини.

До речі, он у вас, знову ж таки у столиці, скільки вже років із будинком меблів воловодяться!.. А ви до нас приїхали. Гм-гм...

Так от, про поважні причини. Думаєте, ми чи будівельники наші із тресту «Миколаївжитлобуд», де, скажу вам відверто, прекрасний керуючий Ю. В. Сорокін, не хотіли той палац торгівлі вчасно та в строк спорудити? Ще й як, вибачаюсь на слові, хотіли.

Але посудіть самі, дорогий товаришу кореспондент, чи житлобудівці могли орлами піднебесними тягти нашу новобудову, вибачаюсь на слові, вгору, коли ми, замовники, із великим запізненням видали їм техдокументацію на будівництво? Звичайно, не могли. Отож це й призвело до того, що вже за перший рік будівельники недоосвоїли на нашому об'єкті понад сто тисяч карбованців.

Правда, на наступний рік житлобудівці твердо заприсяглися будьщо виконати план освоєння капіталовкладень. І, між іншим, той план вони із честю виконали б. Якби, ніде правди діти, завчасно перед комплектуючою організацією — комбінатом «Миколаївпромбуд» зробили заявку на всі необхідні будівельні матеріали та конструкції. Але, знову ж таки, на затримку із тією заявкою була цілком об'єктивна причина — пригадуєте, дорогий товаришу кореспондент, оту нашу запізнілу техдокументацію?

Звичайно, у подальші роки житлобудівці могли запросто доосвоїти все недоосвоєне. Бо, скажу по щирості, генпідрядчик попався нам нівроку — за рік близько тридцяти мільйонів освоює. Але, питається, навіщо було будівельникам надривати собі, вибачаюсь на слові, пупи, коли республіканське Міністерство торгівлі так-сяк фінансувало нашу ударну будову. То дасть гроші, то — поскупиться... Тим паче, що в жодному офіційному документі наш об'єкт не проходив як пусковий.

Не кажу вже про те, дорогий ви мій товаришу кореспондент, що нам разом із нашими славними генпідрядчиками для рідного торговельного велета довелося вибивати у Міністерстві торгівлі УРСР ще додатково мільйон карбованців. Ні, ні, не подумайте тільки, що пішов цей мільйон на якісь там архітектурні витребеньки — приміром, атлантів або, як один уже писав, каріатид. Просто ми свого часу для нашої новобудови не ту кошторисну вартість встановили. Можна сказати, дещо трохи прорахувалися.

Звичайно, тепер, дорогий товаришу кореспондент, справа лише за будівельниками. Але що вдієш, коли тижнями не з'являються на нашому об'єкті будівельники із субпідрядних організацій! Приміром, електромонтажників із чотириста сьомого спецуправління та промсантехмонтажників із сорок третього та п'ятсот чотирнадцятого спецуправлінь ми вже, здається, і в обличчя забули. За принципом «аби день до вечора» працюють на нашій будові і спецжитлобудівці, і ліфтомонтажники...

Отож, дорогий товаришу кореспондент, затримка із спорудженням будинку торгівлі, як самі бачите, обумовлена цілком об'єктивними причинами! І тому, дорогий ви мій товаришу кореспондент, я поки що ніяк не можу второпати: ну, чого, питається, ви до нас приїхали?!. Он у вас у столиці вже який рік приміщення управління цивільної авіації споруджується?.. А ви — аж у Миколаїв, як той казав, присурганилися. Так би мовити, на периферію. Теж мені — знайшли крайніх. Наче ми, вибачаюсь на слові, у бога теля з'їли...

Коментар вислухав Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Миколаїв.

Мода всесильна. Самовладно панує вона і на транспорті. Сучасного юнака в джинсах і майці «Adidas» важко уявити верхи на орловському рисакові чи навіть на арабському іноходцеві. Ні, він стрибає в [illegible]идкохідного мотоцикла і мчить на[illegible], наповнюючи громом вихлопів [illegible] довище...

Якщо про автомобіль ще мож[illegible]ча-тися, то мотоцикл — це вже точно не предмет розкоші (коли він куплений, звісно, не для бездумного гасання по автострадах). Порівняно дешевий, прохідний і швидкий транспортний засіб годиться і для рибалки, і для грибни[illegible] і для механізатора... А втім, ми не рекл[illegible] бюро. Тим більше, що цей ходовий [illegible] реклами не потребує. Не застоюється, [illegible] у спеціалізованих магазинах і проду[illegible] ївського мотоциклетного заводу. Зас[illegible] вона вже потім, на подвір'ях гар[illegible] майстерень...

Еге ж, радість свіжоспеченого в[illegible] транспортного засобу часто буває недо[illegible]. Нерідко засіб не вдається завести в перший [illegible] день після покупки. Буває, що залі[illegible] не встигає пробігти й семидесяти — [illegible] рів, як уже потрапляє в гаран[illegible]. Але гарантії, що вам тут [illegible] усунуть неполадку,— ніякої. [illegible] далеко не завжди вчасно дає ма[illegible] деталі. А якщо й дає, то теж радості мало: переважна їх більшість виявляється браком.

— Ходіть помилуєтесь,— запрошує мене у склад запчастин старший майстер СТО-4 Юрій Петрович Кальян. І показує повні полиці, завалені бракованими циліндрами, кришками циліндрів, картерами, тросами, неякісно зібраними коробками передач...

СТО — станція технічного обслуговування — стоїть за дві трамвайні зупинки від [illegible]воду. І, здавалось би, стосунки між [illegible] приємствами мусять бути якнайніжні[illegible]илія щось не витанцьовується[illegible]клетний? Це ВТК? Де ваш нача[illegible]ик? — надриваються в трубку працівники [illegible] вашого пре[illegible]вника ви [illegible] суцільний брак[illegible] замініть його, [illegible] працювати нічим!

— А [illegible] думаєте — віддамо вам якісні [illegible] конвеєр простоюватиме? [illegible] такій наївній вимозі зав[illegible] [illegible]упу людей н[illegible]

Ш[illegible]

[illegible]

А чому ж вони так [illegible] оті київські МТ-10 і МТ-12?

Майстер СТО-4 [illegible] Петрович Лук'яненко довгенько [illegible] на мотоцик[illegible]ному випробовуванні.

— За цією мотоцикл — [illegible] — каже він.— Мені щастило їздити на машинах, зроблених точно за кресленнями... Що вам сказати? Блиск! Але в тім-то й біда, що на потоці той блиск наводити нікому. Кадрів бракує — через те й брак. Навіть прислів'я склалося: «Кому «в жизні» не везе, той їде на КМЗ».

— Що ви хочете,— зітхає головний інженер заводу Богдан Адамович Ничай.— У нашому гуртожитку триста місць гуляє, а заселити ніким. Плинність велика. Щороку приймаємо тисячу сто — тисячу двісті робітників і стільки ж звільняємо. Немає житла, перспективи будівництва до цього року не було. Незабаром [illegible] один будинок, вирішується питання про [illegible]цтво другого... Заробітки на заводі [illegible]ні, але умови — складні, працюємо у [illegible]. Реконструкція заводу затягується... [illegible]ст «Київпромбуд-3» мав закінчити її ще [illegible] року, та ще й досі кінця їй не видно. [illegible]ести були, бач, більш важливі об'єкти... [illegible]у, що ж. Сподіваємось, що тепер будівель[illegible] — та й не тільки вони — повернуться [illegible] мотоциклетного заводу, бо [illegible] здається дійшли твердого [illegible] виробництво товарів для [illegible] другорядна справа. Будемо [illegible]у надію, що новому керів[illegible] (а воно тут майже усе нове [illegible]) вдасться успішно впровадити нову [illegible] порядок у дотриманні [illegible] дисципліни, добитися якісних [illegible] заводів-суміжників і т. д., і т. [illegible] залишається з нетерпінням чекати [illegible] часу, коли, купивши [illegible] «скакуна» київського виробництва, [illegible] на бідних вершників, котрі місяцями оббивають пороги гарантійних майстерень.

В. БОЙКО.

м. Київ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— З таким меню ситим не будеш!..

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Плакат по техніці безпеки: не попадайся під гарячу руку.*

● *Якщо й підкладати свиню, то краще всього на святковий стіл.*

● *Переливаючи з пустого в порожнє, можна переповнити чашу терпіння.*

● *Не робіть з мухи слона в малогабаритній квартирі.*

● *Парадокс: як можна тримати слово, якщо ти його комусь дав?*

● *Шлях до гіподинамії: спочатку сидів на шиї батьків, потім за ресторанним столиком, тепер — на лаві підсудних.*

● *Дехто із «персони грати» іноді перетворюється у персону за гратами.*

Аркадій ЛЕВ.

● *Чи варто їздити до моря тому, хто вміє робити погоду?*

● *Серцю не накажеш, але порадитися з ним можна.*

● *Вона не уявляла свого духовного світу без імпортних духів.*

с. Тур'я Краснопільського району на Сумщині.

Леонід ЗАБАРА.

● *Чи варто вчитись на помилках тоді, коли їх треба виправляти?*

● *Скільки розуму треба для того, щоб вчасно прикинутись дурнем!*

● *Знайти себе неважко, куди важче вирішити, що з собою після цього робити.*

О. ВИНОКУР.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Зразу видно, що в рибінспекції кадрів не вистачає!

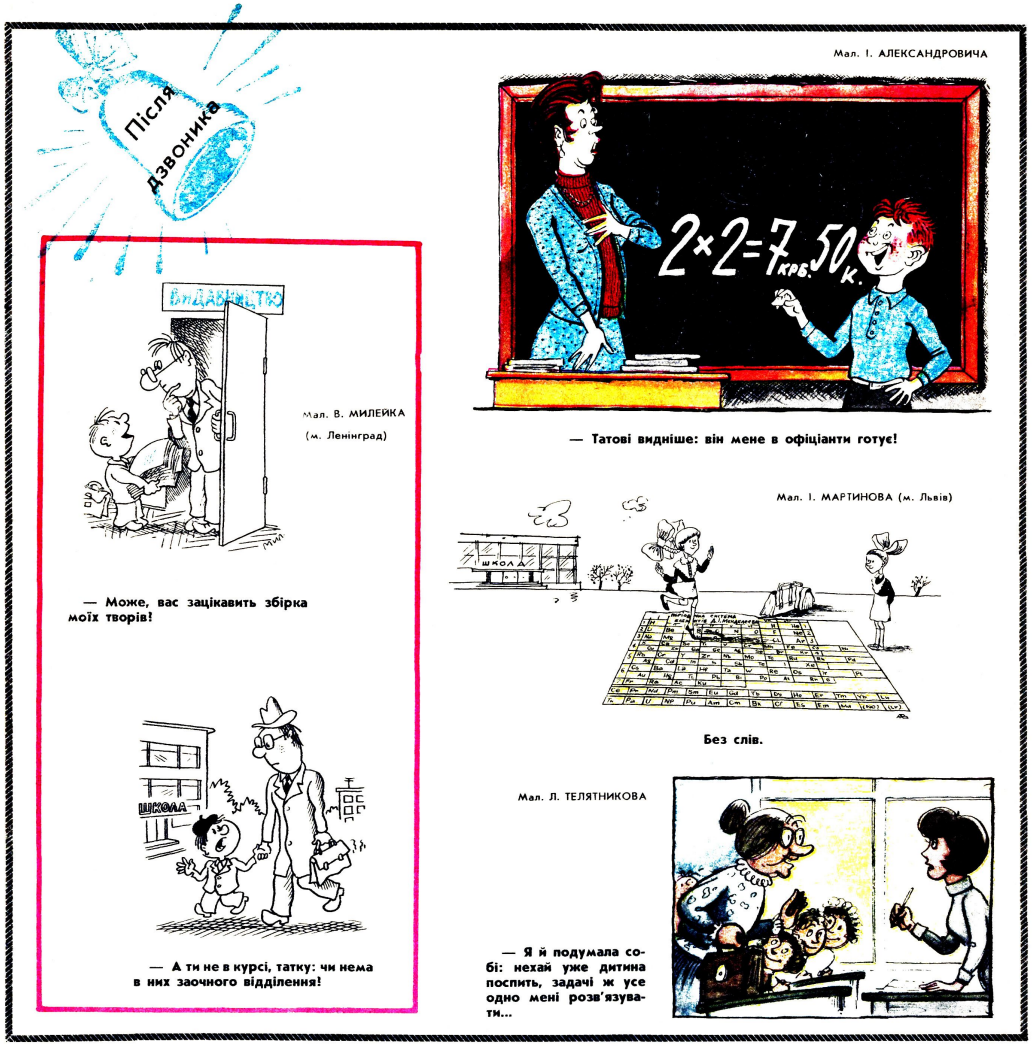

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Татові видніше: він мене в офіціанти готує!

Мал. В. МИЛЕЙКА (м. Ленінград)

— Може, вас зацікавить збірка моїх творів!

Мал. І. МАРТИНОВА (м. Львів)

Без слів.

— А ти не в курсі, татку: чи нема в них заочного відділення!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Я й подумала собі: нехай уже дитина поспить, задачі ж усе одно мені розв'язувати...

Безтолковий Іван

ГУМОРЕСКА

З глибинного села Реп'яхівки до районного пункту по обміну газових балонів прибула баба Одарка, відома всій окрузі як принципова скаржниця. Уміла баба Одарка на сажень під землю зазирнути і найхитріші порушення розкрити. Яка б скарга її не розглядалася, завжди по-бабиному виходило. Побоювалися в різних інстанціях баби Одарки і потай називали «реп'яхівським прокурором».

От і тепер. Зайшла вона до завідуючого пунктом не з проханням, а з обвинуваченням:

— Так от товаришу начальник, відповідь на свою скаргу я від вас одержала, а тепер сама приїхала, щоб прямо в очі вам сказати: недобре діло старих людей обманювати!

— У чому справа, Одарко Полікарпівно? Пам'ятаю, ви писали про те, що ми вам балона не замінили, а я відповів: замовлення виконано. Так?

— Так. Тільки балона до цього часу не замінили. Другий тиждень без газу стражданю, а ви...

— Не може бути! Тепер балони розвозить наш новий працівник, комсомолець Іван Задорожний. Не міг він мене обманути!

— А ось і обманув. Скільки днів спостерігаю, а все, що я приготувала,— як і було, на місці.

Завідуючий викликає Івана. Той запевняє, що балона бабусі Одарці він замінив ще на тому тижні. Правда, хазяйки вдома не було.

— Брехня! — гнівається Полікарпівна.— Якби замінив, я за всіма прикметами про це знала б!

— От що,— вирішує завпунктом.— Заводь машину, Іване. Відвеземо Одарку Полікарпівну додому і на місці виясним, хто кого обдурює.

Всеньку дорогу супутники ображено мовчать. Та ось, нарешті, Реп'яхівка, ось хата баби Одарки. Хазяйка веде гостей за ріг до ящика з балоном і, ображено зібравши вуста в курячу гузку, вказує на стальний циліндр:

— Ось, полюбуйтеся. Який був, такий і залишився!

Іван підходить до балона, відкриває вентиль. Вуха свердлить могутнє шипіння газу.

— Балон повний. Бабуся ж його не підключала!

— Та як же так? — обурюється баба Одарка.— А це що? Ось на цій залізяці!

Чоловіки спантеличено дивляться на верхівку балона, де сиротливо лежить зім'ятий карбованець.

— Цей «рубчик»,— говорить Іван,— я побачив на старому балоні і поклав на новий. Щоб ви, бабусю, відразу помітили свою втрату.

— От безтолковий! — сплахує баба Одарка.— Та я ж лише по цьому карбованцю вашу роботу і визначаю. Лежить карбованець — значить, балона ще не замінювали, а немає — балон вже новий. Звідки мені було знати, що ти такий зелений? От на моє й виходить, що ти й начальство своє підвів, і мене, стару, обманув. Хіба це обслуговування!

Кость ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ ПРО СПРАВИ ПРОЗАЇЧНІ

ПРОСТЕЖИВ...

«Ще торік у жовтні — листопаді ми здали в обмінний пункт Городоцької райсільгосптехніки на ремонт косилку КИР-1,5 і трактор Т-70 С. Скоро вже рік мине відтоді, а ми, крім обіцянок керуючого відділенням райсільгосптехніки О. М. Дрозди, нічого не отримали».

З листа механізаторів колгоспу «Зоря комунізму» Городоцького району Хмельницької області.

Здали ми трактор і косилку
В обмінний пункт у Городок.
Сказали, що відремонтують
Нам супер'якісно і в строк.
Та, ще, пригадується, вдарив
Себе у груди сам Дрозда
І виголосив патетично:
— Ремонт — це штука не проста!
Та ми управимося, зробим,
І я за цим простежу сам,
Бо знаю — трактор і косилка
Потрібні до зарізу вам.
Отож чекайте...
Ми й чекали.
А техніки нема — біда!..
Ми дзвоним, їздим до райцентру...
І знову каже нам Дрозда:
— Ви не хвилюйтесь, не нервуйте,
Навіщо весь цей шум і гам?
За місяць трактор і косилку
Заберете, клянуся вам!..
Ой, не один ми ждали місяць,
А виявилось — надарма:
Були обіцянки і клятви,
А техніки — нема й нема.
І знову дзвоним, знову їздим,
Шлем у інстанції листи...
Тепер ми знаєм, чого варті
Обіцянки О. М. Дрозди.

Ів. ШАНОВНИЙ.

АФОРИЗМИ

● *Коли думкам дуже просторо, хочеться зібрати їх докупи.*

● *Усе життя міняв маски, називаючи їх творчим обличчям.*

Г. СОСНОВСЬКИЙ.

Техніка підвела

ГУМОРЕСКА

— Шановні збори, не винна я у скандалі з місячником культурного обслуговування. У хамстві, грубощах звинуватили мене зовсім безпідставно. В перший день місячника слова лихого на думці навіть не було. Це все наклеп! Ірина Леопольдівна і Людка підтвердять, що всім ніжно усміхалась, на «ви» покупців називала.

— Але ж у скарзі відзначено, що поводили ви себе невитримано. Тридцять чоловік підписалось. Не думаю, щоб усі вони були неправі.

— Звісно, неправі! Наче зараз бачу, як діло було. Придибало щось патлате. Стало. Втупилось у прилавок. Сопе, мовчить — ну, ніби спати моститься. Ласкаво питаю: що вам потрібно, що бажаєте? Ковбаси, сосисок, сальця? «Не завважайте,— бурчить у відповідь,— бачите: зайнята, підождіть хвилинку, нічого з вами не станеться. Чи, може, у вас горить?»

Як би на таку мову відреагували? А я йому ще ласкавіше кажу: «Людей затримуєте. Подрімати вдома можете — там подушка пухненька, перина м'якенька». Подоброму раджу. «Підождуть ваші люди,— відчеканює,— не гуляю! Вас багато, я — одна!»

Може, п'яне або ненормальне, думаю: за жінку себе видає, але спокійно роз'яснюю: «Де ж багато, одна я, одна-однісінька, придивіться уважніше. Розумію, що вам це важко зробити, бо налимонились від душі. То, може, краще йдіть кислячку ковтніть!» Раджу від щирого серця. Та так все ввічливо, культурно з ним, на «ви», бо мало що може з п'яних очей вчудити.

«Без вас знаю, що мені робити,— визвіряється на мене,— розумне знайшлось! Стань на моє місце — попробуй! Тоді гавкати будеш!» Інша, може, злякалася б отакого хулігана, я ж спокійно, з гідністю відповідаю: «За образу особи до відповідальності можу притягти. Слава богу, свідків не бракує — за вами ціла черга. Вибачайтесь! А то покличу міліцію!»

«Робити мені нічого, перед кожним мазуриком вибачатись»,— єхидно усміхається воно на всі зуби.

Не витримала тут моя душа подібної наруги. За двадцять років роботи ніхто так не ображав. Бризнули сльози в різні боки. Плачу і кричу до дівчат за сусідніми прилавками: «Кличте міліцію! Тут один бандит мене кінчає».

Дівчата, звичайно, раді стараться, вмить привели старшину. Черга теж спочатку за мене стояла. Звідки ж мені було знати, що оте патлате ще до місячника мене на магнітофон записало, а тепер прокручувало. А коли допетрали, що й до чого, то гуртом вже на мене скаргу накатали. Але ж то все було, повторюю, до місячника. Значить, не винувата я...

Олександр ШАТЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вибачайте, шановні ревізори: сьогодні у нас в їдальні рибний день...

Вітаємо ювілярів з їхнім першим 60-літтям!

Письменника-гумориста Івана ГАЙДАЯ.

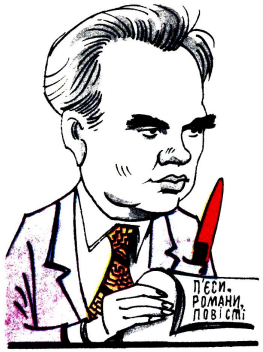

Письменника, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка Володимира КАНІВЦЯ.

Поета-гумориста Дмитра СОЛОДКОГО.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Народна мудрість стверджує: поспіх — людям посміх. Сказати, що у цехах виробничого об'єднання «Карпатпресмаш» постійно працюють за таким принципом, не можна. Навпаки, перші три тижні місяця розкачуються. А от в останній тиждень авралять якраз за отією приказкою. Про таку от «організацію» праці розповідалося у фейлетоні «Моє невдале інтерв'ю» (№ 8 журналу).

Після виступу Перця секретар Івано-Франківського обкому Компартії України тов. Посторонко повідомив, що критику журналу на адресу адміністрації об'єднання «Карпатпресмаш» визнано правильною. За незабезпечення ритмічного виробництва, низьку якість продукції на заступника генерального директора Мудрака В. Й., начальника диспетчерського відділу Юзвенка А. М. накладено партійні стягнення. А Бойчука Д. М. з посади начальника відділу технічного контролю звільнено.

За допущені недоліки в господарській діяльності об'єднання, низьку вимогливість, слабкий контроль за роботою служб і відділів по дотриманню планової і фінансової дисципліни рішенням бюро Івано-Франківського міськкому партії генеральному директору об'єднання «Карпатпресмаш» Гуржію А. Я. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Вам, татуню, я залишу чудове фото цього кабанчика, а мені хай уже буде оригінал.

Страшне перо не в гусака...

«Ваш син прожував весь урок англійської мови. Прошу зайти до школи».
(Запис вчительки в щоденнику учня).

Надіслав В. СКРЯБІН.

«Шановний Олександре Івановичу! Випускники середньої школи № 4 1968 року запрошують Вас на традиційну зустріч з дружиною, яка відбудеться 25 травня 1983 року в актовому залі школи».

Надіслав П. БАЙ.

«7-го числа я з дозволу завідуючої господарством школи Галини Миколаївни ходив у лікарню, де вирвав два зуби. 19-го з її дозволу я вирвав ще один зуб під оком. 24-го я з її ж таки дозволу ходив прописувати свою матір, яку забрав із будинку для престарілих.
Все це можу підтвердити вирваними зубами і матір'ю».
(З пояснення).

Надіслав Ю. БАБИЧ.

«...заготовити кормів на жінку: сіна 0,3, силосу 0,5, буряків 0,03 га.
на чоловіка: силосу 2 т.».
(З об'яви в споживчому товаристві).

Надіслав В. СВЯТЕНКО.

«Всім вчителям і вихователям здати по 1—2 вироби для виставки учнівських робіт».
(З об'яви).

Надіслав П. ПАНАСЮК.

«Бєлі халати для посєтітєлів. Сєрі для прогульщиків».
(З оголошення в лікарні).

Надіслала Н. ШАЛІМАНОВА.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Дефіцитна тисяча

Цивілізація, звичайно, розбещує. Колись людина мала у господарстві списа з кам'яним наконечником, іще кілька предметів домашнього вжитку — і була щаслива. Тепер же, як сказали мені у Міністерстві торгівлі республіки, лише в дефіциті значаться товари ширвжитку близько тисячі найменувань. Так це ж тисяча тільки у дефіциті! А більша кількість продукції є на полицях магазинів і, буває, навіть пилом там припадає. Чого іще, здавалося б, може душа бажати?!

Виявляється, багато дечого. Їй, наприклад, мало того відрадного факту, що, за статистикою, підприємства місцевої промисловості піднатужилися нарешті і випускають залізоскоб'яних товарів (зокрема, цвяхів) стільки, скільки треба, а може, навіть і трохи більше. Їй подавай не просто середньостатистичний цвях: сьогодні потрібні цвяшки двадцять міліметрів завдовжки, завтра — так звана тридцятка, післязавтра — «сотка»... Один цвях довжиною сто п'ятдесят міліметрів важить куди більше від свого родича-ліліпута довжиною двадцять міліметрів. Як з точки зору фізичної ваги, так і з точки зору виконання плану. То що, питається, вигідніше, продукувати підприємству? І хоч питають нині не тільки за вал, а й за асортимент, спробуйте купити маленькі, тоненькі цвяшки.

Або візьмемо такий товар, як сонцезахисні окуляри. У кожному галантерейному магазині чи відділі їх — хоч греблю гати. Принаймні, Мавпочці з відомої байки було б що на себе чіпляти. А чи кожен з нас осмілиться надіти виготовлені місцевою промисловістю окуляри на свого носа? Навряд. Бо людство, як відомо, давно злізло з дерев і трохи тямить не тільки в тому, для чого окуляри, а й розбирається у тому, якими мусять бути їх вигляд і якість. От і виходить, що при загальному, можна навіть сказати, перевиробництві окулярів не відчувають дефіциту в клієнтах суб'єкти, що торгують з-під поли «фірмою», а торгівля змушена шукати і завозити з усіх віддалених усюд аналогічну продукцію, яка не дуже поступається не нашим стандартам.

Їдуть до нас здалеку не лише окуляри. Напівкругосвітні подорожі здійснює багато дечого — від гачків для в'язання до звичайнісіньких дерев'яних кухонних дощок, на яких наше славне жіноцтво готує відбивні. Для прикладу скажу, що такої не набагато складнішої від електронно-обчислювальної техніки продукції, як сокири, господарські ножиці, сікатори, сучкорізи, пластмасові ванночки, складані ножі тощо, завозиться на сорок п'ять з лишком мільйонів карбованців. Врахуйте, що подорожують вони не самі по собі, а в залізничних вагонах, достатком яких ми, на жаль, похвалитися ще не можемо, що за ці вагони платяться гроші, і немалі, і ви матимете уяву, скільки коштують такі подорожі державі.

Мені можуть зауважити: якщо асортимент товарів ширвжитку такий широчезний, то як же бідні господарники, сиріч керівники промислових підприємств і відомств, можуть оперативно довідуватися, чого саме бракує і на що саме треба налягти?

Заступник начальника управління по торгівлі культтоварами і товарами господарського вжитку Міністерства торгівлі УРСР Ю. П. Литвиненко продемонстрував мені цілу шафу, забиту теками з листуванням між міністерством торгівлі та іншими міністерствами, відомствами і окремими підприємствами. Коротко зміст цього листування можна викласти так: міністерство просить збільшити випуск того чи того, а йому обіцяють вишукати приховані резерви, проте, в кінцевому підсумку, таких резервів не знаходять. Дехто, правда, відразу відповідає, що резервами у них і не пахне. У перекладі на просту мову це звучатиме, як «Відчепіться, будь ласка».

Усі без винятку підприємства Міністерства місцевої промисловості УРСР і міністерство в цілому мають тверді плани, а план, як відомо,— закон. Але протягом року від цього закону частенько трапляються невеличкі відхилення. Скажімо, коломийське виробниче об'єднання «Прикарпаття» замість 18,8 тисячі металевих карнизів виготовило на дві тисячі менше, і вже на Івано-Франківщину ці дві тисячі довелося завозити здалеку. За п'ять місяців Івано-Франківський хімзавод не видав у торговельну мережу жодного з майже шести тисяч флаконів «Поліролю», жодного кілограма масляної фарби із доведених йому завданням тридцяти тонн. Те ж коломийське об'єднання «Прикарпаття» не додало на 555 тисяч карбованців оцинкованого посуду.

Цікаво, що на словах усі без винятку керівники усіх без винятку підприємств і руками й ногами — за збільшення виробництва товарів ширвжитку, розширення асортименту, підвищення якості. Бачили б ви, з яким інтересом ті з них, що побували на виставці, організованій міністерством торгівлі, оглядали експонати (а експонати цієї виставки — близько трьохсот найменувань — якраз і представляли товари, які на підприємствах республіки не виготовляють зовсім або виготовляють дуже мало, і тому їх доводиться завозити здалеку). Скільки аркушиків у блокнотах було списано, яких тільки обіцянок не давалося! А що виходить на ділі?

Із кількох сот промислових підприємств Дніпропетровщини дві третини, вважається, виготовляють товари широкого вжитку: на кожен карбованець фонду зарплати їх випускають на 94 копійки. Це майже в півтора раза менше від середньореспубліканського показника, що, звичайно, аж ніяк не свідчить, ніби всі керівники підприємств пройнялися, усвідомили і націлилися. Але показники деяких, якщо не промислових гігантів, проте й не карликів, просто соромно називати. Аж на дві копійки таких товарів (на той же карбованець фонду зарплати) виготовляє Дніпропетровський завод імені Дзержинського, в чотири копійки вилилися титанічні зусилля заводу імені Бабушкіна, по п'ять копійок — в активі металургійного заводу «Криворіжсталь» і криворізького заводу імені Леніна...

А окрім цих підприємств, є ще дніпропетровське виробниче об'єднання «Металіст», яке демонстративно начебто й не ігнорує виробництва товарів ширвжитку і навіть має тверді завдання, проте, усе ж таки, недопоставило на один мільйон із гаком емальованого посуду, господарських інструментів тощо, є чималенько інших заводів, чий внесок у справу недопоставок скромніший, але спільними зусиллями їм вдалося досягти солідної цифри: торгівля не одержала товарів на 11 мільйонів карбованців...

«А що важливіше — тисячі тонн металу чи така дрібниця, як гачки для в'язання?» — і досі отак руба ставить дехто питання.

Ох, як би хотілося бачити такого любителя масштабного мислення за тарілкою з борщем, але без такої, здавалось би, дрібниці, як ложка!

В. БОНДАРЕНКО.

«Ще трапляються такі потворні явища, коли молодий агроном торгує пивом на асфальті, а зоотехнік — м'ясом у магазині».
(З газет).

Мал. А. БОРДУНІСА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Я тебе, синку, навчу читати по цих картинках!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВСЯ МУДРІСТЬ СВІТУ

Сомалійська народна казка

Якось черепаха-костомаха сумно зітхнула:

— Ех, якби мені заволодіти всією мудрістю, що лиш існує на білому світі. Ось тоді б я стала найрозумнішою істотою на землі. Королі та їхні радники шанобливо вклонялися б мені й звертались за порадами.

Сказано — як зав'язано: черепаха мерщій узялася визбирувати мудрість. Кожну, яка траплялась їй на шляху, вона ховала до порожньої дині, а отвір затикала крутенем із листя.

За деякий час костомасі здалося, ніби зібрано всю геть-чисто, й вона вирішила диню, повну мудрості, приторочити до верхівки найвищого дерева, щоб ніхто ніколи, крім неї самої, не зміг тією мудрістю скористатися.

Черепаха прив'язала до гудини шворку й перекинула через голову так, що диня калаталася на животі. А тоді подерлась на дерево. Втім, вона хутко переконалася: диня страшенно заважає. Заходила вона то з одного, то з іншого боку дерева, але все дарма. Раптом іззаду хтось голосно засміявся. Озирнувшись, черепаха угледіла мисливця.

— Голубонько моя,— від щирого серця реготав чоловік,— коли хочеш вилізти на дерево, мусиш прив'язати диню на спині.

— Почувши мудре слово, черепаха збагнула: на світі ще лишилася мудрість, а вона гадала, ніби вся — у неї в дині!

Розгнівалася черепаха-костомаха, що марно згайнувала стільки часу, й спересердя так торохнула динею об землю, що та розлетілася на друзки. А мудрість розпорошилась на дрібнесенькі часточки й розвіялася навсибіч.

Ось чому кожен, хто прагне, може віднайти зернину мудрості.

Переклав Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

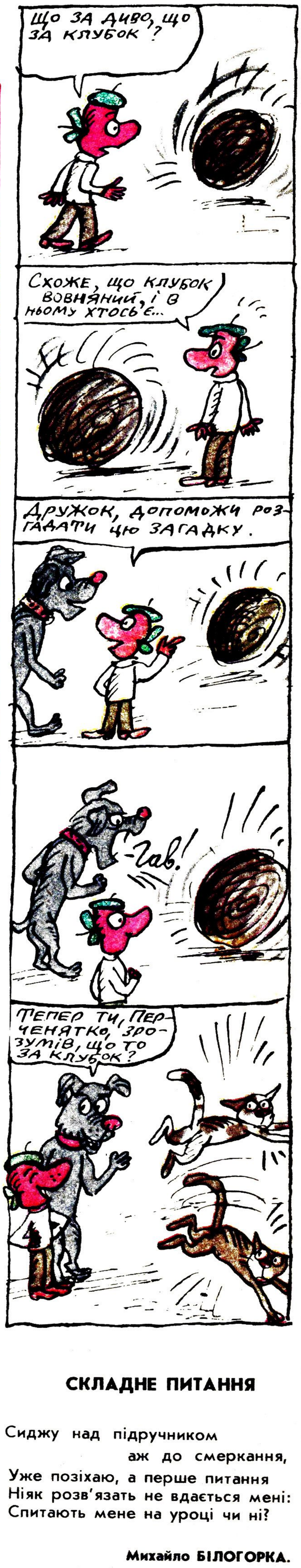

Леонід ГЛІБОВ

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

У степу, в траві пахучій,
Коник, вдатний молодець,
І веселий, і співучий,
І проворний молодець,

Чи в пшениченьку, чи в жито,
Досхочу розкошував
І цілісінькеє літо,
Не вгаваючи, співав;

Розгулявся на всі боки,
Все байдуже, все дарма...
Коли гульк — аж в степ широкий
Суне злючая зима.

Коник плаче, серце мліє;
Кинувсь він до Мурав'я:
«Дядьку, он зима біліє!
От тепер же згину я!

Чуєш — в лісі ворон кряче,
Вітри буйнії гудуть?
Порятуй, порадь, земляче,
Як це лихо перебуть?»

«Опізнився, небораче,—
Одказав земляк йому,—
Хто кохав життя ледаче,
Непереливки тому».

«Як же в світі не радіти?
Все кругом тебе цвіте,—
Каже Коник,— пташки, квіти,
Любе літечко на те;

Скочиш на траву шовкову —
Все співав би та співав...»
На таку веселу мову
Муравей йому сказав:

«Проспівав ти літо боже,—
Вдача вже твоя така,—
А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!»

СКЛАДНЕ ПИТАННЯ

Сиджу над підручником
аж до смеркання,
Уже позіхаю, а перше питання
Ніяк розв'язать не вдається мені:
Спитають мене на уроці чи ні?

Михайло БІЛОГОРКА.

Народні усмішки

ПРО ВСЕ ПОДБАЛА

Іде жіночка на курорт і хвалиться сусідам:

— Ну, оце вже склалася. Про все подумала, нічого не забула. Навіть авіаквиток на зворотний шлях узяла.

— А туди? — цікавиться сусід.

Жіночка покліпала очима та як ударить руками об поли:

— Ой лишечко, ой, що ж воно буде! За-абула-а-а!..

І — кулею з хати.

Надіслав Г. ЯКОВЕНКО.

м. Суми.

ПОЯСНИЛА

— Бабусю, ви червоне світло бачили? — спитав міліціонер порушницю вуличного руху.

— Бачила.

— Чого ж ви йдете, а не чекаєте, поки засвітиться зелене?

— А я і вчора бачила червоне, то що ж мені було, чекати зеленого аж до сьогодні?

Повідомила Т. ГЛУХОМАН.

м. Київ.

СТИМУЛ

Двоє закоханих йдуть вулицею. Слизько.

— Милий, що б ти зробив, якби я оце впала і не могла йти далі?

— Сказав би, що в найближчий галантерейний магазин завезли імпортну губну помаду.

Повідомила Н. ПРОТАСОВИЦЬКА.

с. Морочне,
Зарічнянський район
Ровенської області.

ЗА АНАЛОГІЄЮ...

Маленькі Оля й Петрик граються в піску. Раптом біля них двоє горобців здіймають неймовірний галас.

— Чого це вони? — питає Петрик.

— Та це, мабуть, горобець прилетів до гнізда п'яний, а горобчиха його не пускає, ото й лементують.

Повідомив Ф. ШМАТЕНКО.

с. Комарівка
Борзнянського району
Чернігівської області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Спробуй сам відніми, а я боюся!

Рівноцінний обмін

ГУМОРЕСКА

— Алло! Добрий вечір, шановна! Пробачте, що турбую вас так пізно! Це ви давали об'яву у газеті про обмін?

— Так, люба, давала! А ви хочете мінятися?

— Дуже! Я мешкаю у новій трикімнатній квартирі на Оболоні.

— Чудово! Це мені підходить. Я теж — у трикімнатній.

— Де саме?

— У центрі міста! Будинок у мене новий, побудований за типовим проектом. Блочний!

— І у мене новий, типовий і теж блочний.

— Чудово! Пробачте, що запитую, але... Меблі у вас які, дорогенька?

— Звісно які — імпортні!

— І у мене імпортні. Спальня, наприклад, «Людовик».

— І у мене «Людовик». А телевізор у вас який? У мене — кольоровий «Електрон».

— І у мене «Електрон», кольоровий!

— Чудово! А пральна машина у вас якої марки?

— «Ауріка»!

— І у мене «Ауріка»!

— А кухня яка? У мене «Попелюшка»!

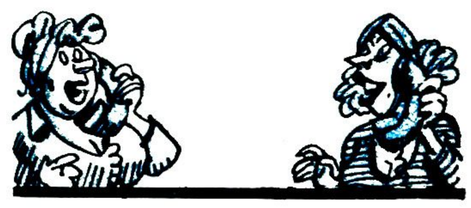

— Така ж і в мене.

— А картини у кімнатах які?

— Різні.

— Наприклад?

— У великій — Шишкін, у спальні — Ван Гог, у кухні — натюрморт.

— А холодильник у вас який?

— У мене «Дніпро»!

— Чудово! І у мене «Дніпро».

— Ну от, бачите, у нас з вами все однакове. Я і міркую, люба, навіщо нам ускладнювати собі життя різними формальностями, пов'язаними з обміном. Нехай усе залишається на своїх місцях! Ви виходите, сідаєте у метро, те ж саме зроблю і я. Ви йдете жити у мою квартиру, я — у вашу.

— Добре, люба! Я згодна, але... Скажіть, де ви працюєте?

— У проектному інституті інженером!

— І я працюю інженером в інституті. До речі, моя робота знаходиться недалеко від вашого будинку.

— А моя біля вашого!

— Чудово! Так у чім справа, дорогенька? Нехай квартири залишаються, а ми зробимо так: ви домовляєтесь зі своїм керівництвом, я — із своїм! Ви переходите у мій інститут, я — у ваш. Ви будете жити і працювати на Оболоні, я — у центрі! Ну як?..

— Згодна!

— І я!

— До побачення!

— До зустрічі!

Олексій КРОТКОВ.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

Без слів.

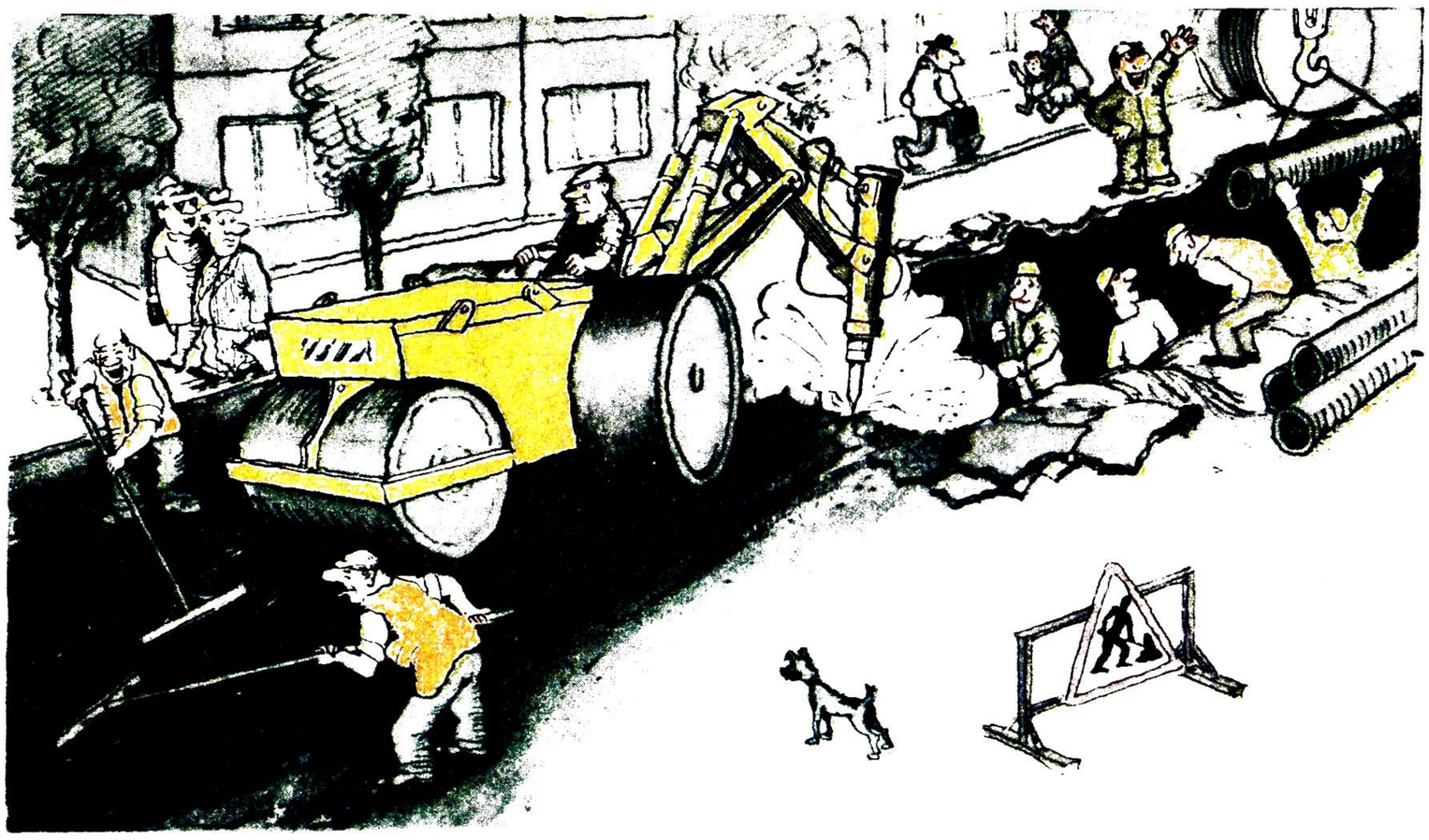

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не з того кінця почали полегшувати свою працю продавці продовольчих магазинів Михалець із села Рокита (Великобагачанського району) та Трухина з селища імені Артема (Чутівського району) на Полтавщині. Бо ж будь-яка механізація магазинної роботи все одно залишає продавця наодинці з покупцем, якого треба швидко і культурно обслужити, не образити, не обважити. А так працювати Михалець і Трухиній не хотілося. Тому й вирішили продавщиці — звичайно, кожна окремо — полегшити собі службові клопоти звичайнісіньким хамством, неувагою по відношенню до покупців. І полегшили. Але від цього, природно, покупцям стало значно важче, що й змусило їх звернутися з листами до Перця.

На прохання редакції лист із с. Рокити перевірила Укоопспілка. Як повідомив заступник голови правління Г. П. Ушков, за порушення правил радянської торгівлі та грубе ставлення до покупців Г. Михалець із роботи звільнено. Таке саме рішення було прийнято й відносно Трухиної Артемівським робкоопом, про що повідомив редакції голова Чутівського районного комітету народного контролю Б. М. Кульчицький.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Давай души швидше, бо нам сьогодні ще на два концерти треба встигнути!..

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Ні уваги, ні поваги...

Нинішнього року минуло рівно десять років, відколи почалась паперова й уснословесна дуель між херсонцем Л. Я. Кушнарьовим і органами соціального забезпечення. Прямо скажемо, що позиція першого — не з кращих. Не те, що кругова оборона, котру зайняли працівники шанованого відомства.

А суть у тім, що Леонід Якович, відпрацювавши більш як півстоліття, надумав клопотатися про визнання його інвалідом громадянської війни.

Звернувся у відповідні установи, мовляв, так воно й так. У 1920 році був тяжко поранений під селом Адамівкою Верхньо-Дніпровського повіту, що на Дніпропетровщині, будучи у складі продовольчого загону, який прийняв

бій з махновською бандою. Після поранення був звільнений з військової служби. У 1940 році визнаний інвалідом другої, а згодом третьої групи за загальним захворюванням. Але продовжував працювати аж до 75 років. А тепер ось прошу визнати...

— А де ваші документи про поранення? — парирували органи соцзабезпечення.

Вкотре пожалкував Кушнарьов, що під час контузії йому так памороки забило, що не взяв якогось папірця у фельдшера, який подавав допомогу у лазареті. Як на гріх, не давали тоді лікарняних листків.

Звернувся до логіки. Мовляв, якщо в молоді літа дали інвалідність, то, як мовиться, не від хорошого життя.

— Не від хорошого,— погоджувалися з ним.— Але як тепер зв'язати вашу інвалідність з перебуванням на фронті?

— А ось документ. Читайте,— відбив випад Кушнарьов.— Посвідчення № 2114, де чорним по білому написано, що я звільнений з військової служби згідно з статею 42-ою 30 липня 1920 року. Ось печатка, ось підписи...

— А чим ви доведете, що воювали і ваш загін брав участь у боях?

На це він витягнув інший папір — постанову № 240 військово-лікарської комісії Одеського військового округу і тицьнув пальцем у рядок: «Захворювання одержано під час проходження служби у ДА»...

— «ДА» — це діюча армія,— розшифровував прохач.

— Кгм,— гмикали співрозмовники, однак нічого не вирішували.

Не втішали учасника громадянської війни і офіційні відповіді, які одержував з республіканського Міністерства соціального забезпечення.

«Зв'язати інвалідність з громадянською війною не маємо можливості, оскільки відсутні документи про Вашу участь в боях громадянської війни, а також немає військово-медичних документів про одержання Вами поранення, контузії чи захворювання у вказаний Вами період»,— відповів начальник управління ЛТЕК Г. Костюченко 16 січня 1981 року.

Кушнарьов пише знову. Вище. І доводить, що він — учасник громадянської війни, посилаючись на документи, в тому числі — на посвідчення учасника війни, що видається лише тим, хто брав безпосередню участь у боях.

Та куди б не писав, а відповіді надходили знов-таки за підписом начальника управління ЛТЕК Міністерства соцзабезпечення. І зміст їх був однаковий: «Заяву направлено Херсонському облсоцзабезу для розгляду та відповідного рішення».

У Херсоні розглядали... і погоджувалися, що, можливо, хвороба є результатом поранення, однак, згідно з інструкцією, не може бути підставою для визнання хворого інвалідом війни.

— Але ж у мене цілий букет хвороб! — наполягав Кушнарьов.— Ось і запис про це є: «Залишкові явища... контузії».

— Кгм-кгм,— знову мгукали експерти, і все лишалося по-старому.

Це ж саме довелося почути й мені, коли я навідався до працівників облсоцзабезу.

— З дорогою б душею перевели на іншу категорію інвалідності,— сказав завідуючий обласним відділом М. Г. Щуцький,— але...

У поліклініці водників, де перебуває на обліку ветеран, коли мова зайшла про Кушнарьова, згадали: «Це той дідусь з минулого століття, що морочить усім голову...»

Вік у Кушнарьова і справді похилий: 85 років. Отож повинен викликати повагу. І увагу. На жаль, ні того, ні іншого ветеран протягом довгих років так поки що й не дочекався.

Багаторічна дуель, у якій перевагу явно беруть тяганинники, триває.

В. ГЛИГАЧ.

м. Херсон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Рассел БЕЙКЕР

ЯК ЗРУЧНО БУТИ ТУПАКОМ

Іще хлопчаком я вирішив не вирізнятися — бути таким же тупим, як ті, що мене оточують. Це дає більше шансів на виживання. Так, я поставив собі за мету не завчати назв столиць наших штатів: іще з дитячих літ у мені живе страх — як би не заробити по фізії за надмірну ерудицію.

Почалося це дуже давно. Якось увечері банда молодиків, улаштувавшись на розі вулиці, грала в назви міст. І один парубійко з досить розвиненою мускулатурою запевняв нас, що столиця Пенсільванії — Філадельфія.

— Ну й дурниці ти мелеш! — зауважив найрозумніший у кварталі хлопчина.— Столиця ж Пенсільванії — Гаррісберг.

— А, розумака знайшовся! — вигукнув силач і роз'юшив ніс, підбив око та грунтовно розхитав зуб нашому вундеркіндові.

Того вечора я зрозумів, що бути розумним — чимале глупство, і відтоді старанно намагаюся не здаватися таким. А це, між іншим, не так-то й просто, доводиться хитрувати.

Цими днями, наприклад, мене розпитував один тип, що вивчає смаки телеглядачів. Чи подобається мені шоу «Блюзи Хіллстріт», допитувався він.

— Божевільно,— відповів я.

Тоді він поставив мені запитання і запропонував кілька відповідей, із яких тільки одна була правильною. І мені належало вказати на неї.

— Талейран був: а) першою ЕОМ; б) виконавицею стриптизу на Всесвітній виставці 1933 року; в) французьким дипломатом; г) ніким із вищеперерахованих.

Без вагань я підкреслив пункт «б» — «виконавиця стриптизу».

Ви запитаєте, чому не «г» — «ніхто із вищеперерахованих»? Та тому, що нема особливої глупоти в тім, що ти не знаєш, хто такий Талейран. Я гадаю, 98 процентів американців не знають цього, але не признаються, бо визнання свого невігластва може виявити небезпечну наявність здорового глузду.

У мої ж наміри не входило показувати, що я не позбавлений здорового глузду. Опріч того, я ще й знав, що на «ТВ» ставляться дуже підозріло до тих передач, які подобаються не тільки недоумкам. Отож, назвавши Талейрана виконавицею стриптизу, я, сподіваюся, продовжив життя мого улюбленого телешоу іще на рік.

Згадав же я про все те у зв'язку з цікавими результатами опиту громадської думки, проведеного недавно газетою «Нью-Йорк таймс». При запитанні про політику президента відносно Сальвадору і Нікарагуа з'ясувалося, що лише незначна кількість американців має уяву про те, на чийому ж він боці.

Якщо ви схильні до імпульсивних вчинків, то вашим першим порухом душі буде бажання зірвати з президента тогу Великого проповідника, в яку він намагається виряджатися. Ось уже протягом двох із половиною років він невтомно читає нам пренудні напучення про червону загрозу в Латинській Америці. А недавно на об'єднаному засіданні конгресу, що транслювалося по телебаченню, президент закликав присутніх активно виступити на підтримку його войовничої політики. Та навряд чи хто знає, по відношенню до кого ми мусимо бути войовничими.

На перший погляд це може здатися прорахунком Великого проповідника. Одначе не поспішайте, вдумайтеся: визнання того, що ви дещо знаєте про Латинську Америку, може викликати невдоволене бурчання, що ви, мовляв, не настільки тупі, як би то належало.

Якщо запідозрять, що ви чули про Сальвадор і Нікарагуа, виникне побоювання, що ви знаєте дещо й про Кубу. А раптом ви знаєте, що Сполучені Штати й досі проводять збанкрутілу по відношенню до цієї країни політику, що вони й тепер не відмовилися від неї, хоч вона ось уже понад чверть віку дає жалюгідні результати.

До того, як хто-небудь запідозрить, що я розумний, дозвольте мені зауважити, що, по-моєму, проведення нікчемної політики в басейні Карібського моря — несусвітенна глупота, і я в захваті від того, як цілеспрямовано ми цим займаємося.

Що ж до Сальвадору і Нікарагуа, то краще не питайте мене. Напевне ж, або те, або інше — це назва столиці штату Нью-Мексіко. Еге ж?

«Нью-Йорк таймс».

«Мільйони дорослих громадян США не вміють читати або ж ледь читають по складах».

(З газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Джоне, ти казав, що не вмієш читати. А цю ж вивіску прочитав!..
— Та вона ж тут постійно висить!

Літературні пародії

МОНОЛОГ РИБКИ

У річці — срібна рибка золота
Виблискує сліпучими боками.

(Тарас ФЕДЮК. «Поезія»,
зб. «Дві хвилини уваги»,
Одеса, «Маяк», 1983 р.)

Чи на радість, чи на горе
Витягаю сітку ту —
Бачу срібно-золоту.
Переплутала, мо', з ким,
Мовить голосом людським;
В мене лагідно пита:
— Срібно — значить, золота?
Що ти вигадав, Тарасе?!
Не чекала я образи:
Ти вже членом Спілки став,
А хоч Пушкіна читав?

Віктор СКОКОВ.

м. Балта
Одеської області.

ЯК СЕРЦЕ СХОЧЕ, ТО Й ЗАСКРЕГОЧЕ...

Ніщо не потьмарить того, що ти є.
Ні дощ вересневий, хлюпкий у багнюці,
Ні птаха, що скімлить до ночі на луці,—
Займається золотом серце моє —
Ніщо не потьмарить того, що ти є!
. . . . . .
Ніхто не потьмарить того, що ти є.
. . . . . .
Ішов я із другом, не знаючи впину.
А він мені вдарив... «трикутником» в спину.
Скрегнуло лиш кременем серце моє,—
Ніхто не потьмарить того, що ти є.

Ще котиться скрегіт глухою луною.
Я сам. Я самітній. І ти не зі мною.
Любов'ю не втішене серце моє.
Та й це не потьмарить того, що ти є!
Сама не потьмариш того, що ти — є!.. і т. д.

Михайло ШЕВЧЕНКО,
збірка «Балада про любов».

Ніщо не потьмарить того, що ти є...
Ні те, що у мене тебе вже немає,
Ні те, що хтось інший тебе обнімає,—
Це повнить лиш гордістю серце моє —
Ніщо не потьмарить того, що ти є!

Ніхто не потьмарить того, що ти є.
«Трикутником» друг нехай вріже у спину,
Нехай «многокутником» б'ють без упину —
В одвіт заскрегоче лиш серце моє,—
Ніхто не потьмарить того, що ти є.

Хай котиться скрегіт той всюди луною,
Хай я не з тобою, хай ти не зі мною,
Хай серце шакалом завиє моє —
Та й це не потьмарить того, що ти є!

Сама не потьмариш того, що ти — є.
Клянися, що ти мене більше не любиш,
Божися, що більше зі мною не будеш,—
Та — серце хоч зовсім охрипло моє,
Хоч, може, вже й голосу не подає —
Я знаю своє: те, що ти в мене — є!

Борис СТАРЧЕВСЬКИЙ.

НАДИХАЮЧИЙ ПІСОК

Монгольська темо, ти — як Гобі,
тебе узяти з ходу — годі,
але даю собі зарок:
не заспокоюсь дні і ночі,
допоки враз не заскрегоче
в моєму серці твій пісок!..

Анатолій БОРТНЯК.
«РУСЛО». Поезії.

Пісок таки заскреготав,
І діло зрушилось, пішло —
Монгольську тему я здолав,
Піском усипавши «Р у с л о»:

...п і с к о м скрегоче на зубах.
(Стор. 53).

...з горбів, п і с к і в напористо виходить.
(Стор. 55).

Нам вітець п і с к у постелить.
(Стор. 59).

Де у п і с к а х горби та балки...
(Стор. 66).

...пишу на монгольських п і с к а х.
(Стор. 68).

...у п і с к і в і віків відвойоване слово.
(Стор. 75).

...де п і с к и гарячі і верблюди.
(Стор. 80).

...про ріку, що десь в п і с к а х тече...
(Стор. 80).

Піски течуть, як ручаї.
Це не піски, а справжні перли!
От тільки б критики мої
Мене
З п і с о ч к о м не протерли!

Валентин ЛАГОДА.

Зразок інтелектуальної повісті

В апараті сяяло потойбічно, бломкало, дифузилося... Платон Лиховіз уже вкотре припав до вічка бломберга і раптом аж затремтів увесь — од зарано посивілої в його неповних п'ятдесят дев'ять літ буйної чуприни й до кінчиків твердих, мов зроблених із якогось надтвердого сплаву, нігтів на пальцях великих і міцних ніг, узутих у модні супершкіряні черевики на високих, як небо, каблуках.

Камера передчасно-повсякчасної переробки гранульованих атомів (ППППГА) за ці останні секунди невпізнанно змінилася: бурхливий брунатно-блакитний вир у ній стиснувся пульсуючим клубочком, у якому геть щезли фосфоричні кульки атомів, і враз спалахнув галактично-сліпучим полум'ям.

— Невже сталося? — билася у великій, як світ, Платоновій голові струною напружена думка.

А в камері ППППГА тим часом галактична сліпучість потьмяніла, потім там заспокійливо порожевіло, і об її титаново-пуританове дно мовби чиясь добра рука сипнула добірним горохом. Але то був не горох, хоча Лиховіз і любив до нестями гороховий суп. То були добуті з атомових хромосом гени — он вони стрибають срібними кульками, шикуючись у струнке ряди: окремо гени розуму, окремо — краси, а он там оддалік — гени фізіологічної довершеності...

— Сталося!!! — закричав Платон у щасливій ошалілості й, зірвавши бломберга, занурив свої міцні, як дубові гілляки, руки у рожеве мерехтіння камери ППППГА. Набирав гени повними пригорщами, підкидав у повітря, обсипав ними себе і в цю мить, покритий сріблястими кульками, був схожий на якогось міжгалактичного бога.

На крик прибігла із своєї лабораторії Дієта Олександрівна.

Дієта, кохана Єточка! Побачила мужнє і щасливе лице Платона, його могутню постать до колін у генах і, зойкнувши ніжно і всерозуміюче, тихо зомліла на шкіряному біномі Ньютона, як називали в інституті фотель Лиховоза.

Прибіг директор інституту Амвросій Ісидорович Колуянський зі щойно отриманою анонімкою в руках, думаючи, що то знов скандалить із Лиховозом старший науковий співробітник Сидір Пересядько, чоловік Дієти Олександрівни.

Прибіг і сам Сидір, спонукуваний таємною надією на те, що то у Платона вибухнула камера ППППГА і тоді Платон йому вже не суперник. Та коли побачив розсипані на підлозі гени, коли помітив щасливу посмішку на розпашілому обличчі зомлілої дружини, яка звично розташувалася у фотелі, коли його кресонув гострий, мов промінь лазера, погляд Лиховоза, а ще коли розгледів анонімку в руках у директора,— він усе зрозумів і важко впав на коліна, прямо на гени фізіологічної довершеності.

— Платоне...— прохрипів дизельно.— Платоне, друже, забудьмо ворожнечу! Забирай Дієтку, кат із нею. Тим більше, в мене є лаборантка Люська... І ви, Амвросію Ісидоровичу, ви ж для мене, як батько рідний! Простіть — це я анонімки писав. На вас і на Платона. Й ось цю — теж я... Простіть! Тільки внесіть до списку співавторів. Я ж теж Платонові сприяв: Дієтка ж усе-таки була моєю дружиною!..

Амвросій Ісидорович промокнув зволожені очі анонімкою і потім повільно та урочисто розірвав її. Лиховіз простягнув Пересядькові тверду, наче кремінь, руку. Той скочив на ноги і, ковзаючись на генах, схопив її, схлипуючи та віддано зазираючи у лазерні Платонові очі.

З фотеля зворушено дивилася на них щаслива Дієта Олександрівна. Вона розчулено думала про те, що треба буде підказати Платоші, щоб Сидора таки включили у співавтори. Тоді вона зможе взяти з нього, принаймні, утричі більше аліментів...

На її обличчі сріблясто мерехтіли відблиски генів...

Володимир ЧЕПІГА.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ СМІЯТИСЬ, РЕГОТАТИ, ПОСМІХАТИСЬ, ВДЕНЬ (А МОЖНА Й УНОЧІ),— СКРІЗЬ І ВСЮДИ, ДОБРІ ЛЮДИ,

НАШІ СЛАВНІ ЧИТАЧІ,— ЙДЕ НА «ПЕРЕЦЬ» ПЕРЕДПЛАТА! І ДОРОСЛІ, І МАЛЯТА,— ПОСПІШАЙТЕ В «СОЮЗДРУК»!

БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ, ЗАСТЕРЕЖЕНЬ ПРИЙДЕ «ПЕРЕЦЬ» ВАМ ДО РУК! В КОЖНУ ХАТУ, В КОЖЕН ДІМ, НА ЗДОРОВ'Я ВАМ УСІМ!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Механізатори колгоспу «Труд Ілліча» (село Новосергіївка Березнегуватського району) надіслали Перцеві листа про те, що клуб у їхньому селі стоїть пусткою, в ньому навіть фільми перестали демонструвати. Не ходить до них й автобус з райцентру. А їхні неодноразові звертання в різні інстанції ніяких наслідків не дають. Листа цього було надруковано у № 9 журналу.

Заступник голови виконкому Миколаївської облради Ю. В. Попович повідомив редакції, що клуб у селі вже відремонтовано і культурно-масову роботу в ньому відновлено. Налагоджено й регулярний рух автобуса до райцентру.

◆ У № 12 журналу було вміщено листа мешканців вулиці Квартальної, що у місті Конотопі (Сумщина), які бідкалися, що ось уже майже рік у них немає води.

Після виступу «Перця» начальник Конотопського управління водоканалу тов. Левусь повідомив, що по згаданій вулиці побудовано новий водопровід і тепер вода у водорозбірних колонках є постійно.

◆ Про те, що керівники місцевого колгоспу (село Лозовата на Вінниччині) нічого кращого не змогли придумати, як влаштувати склад мінеральних добрив та ядохімікатів у самому центрі села біля скверика, повідомлялося в одному з листів до Перця.

Як повідомив голова Теплицького райвиконкому В. М. Ульянов, факт такий мав місце. Нині усі мінеральні добрива вивезено, ділянку, де вони зберігалися, розчищено і впорядковано.

◆ Восени минулого року правління колгоспу імені Леніна (Одеська область) преміювало тракториста Опалька М. О. та обліковця Гайдачука М. И.— як переможців соціалістичного змагання — годинниками. Преміювали, а от вручити подарунки не поспішали. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу «Перця» секретар Любашівського райкому Компартії України тов. Калинчук повідомив, що при перевірці факти підтвердились. Райком партії суворо вказав керівникам колгоспу, цінні подарунки переможцям соціалістичного змагання вручено.

◆ В одному з листів до «Перця» повідомлялося про те, що у колгоспі «Прогрес» (Дніпропетровщина) погноїли кормові буряки. А от винних за це не покарано.

На прохання «Перця» Павлоградський районний комітет народного контролю ретельно перевірив цю справу, а голова комітету І. К. Гулак повідомив, що при перевірці факти підтвердились. За грубі порушення технології закладки кормових буряків, внаслідок чого значна кількість їх пропала, голові колгоспу Книщу П. І. оголошено догану, головному агроному Бондаренку С. А. та керуючому відділенням № 1 Василенку В. В.— суворі догани.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. М. ПЕРМЕНОВА, «Токмак» (Ашхабад).

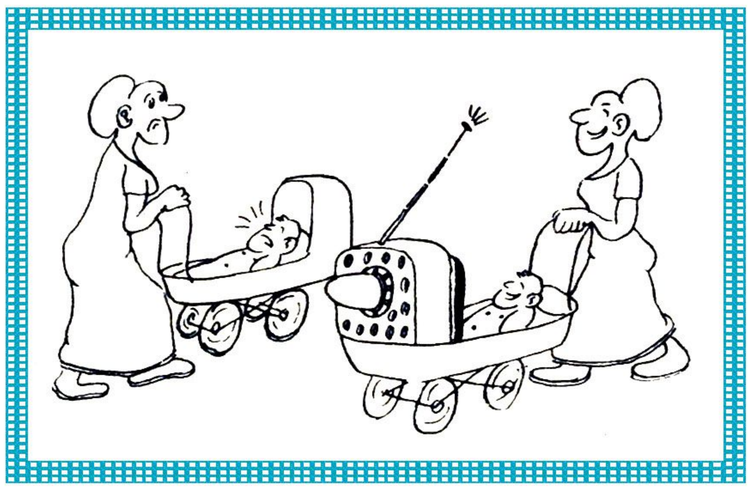

Без слів.

Мал. Ю. АНДРЕЄВА, «Хенек» (УФА).

— Ось кого б у вахтери на нашу фабрику!

Мал. Є. ХИТРОВОЇ, «Чаян» (Казань).

Без слів.

Мал. В. КУРТУ, «Кіперуш» (Кишинів).

— Навіщо тобі стільки годинників!
— Та щоб обіду не прогавити!

Мал. Ю. ЄРЕМЕЄВА, «Хенек» (Уфа).

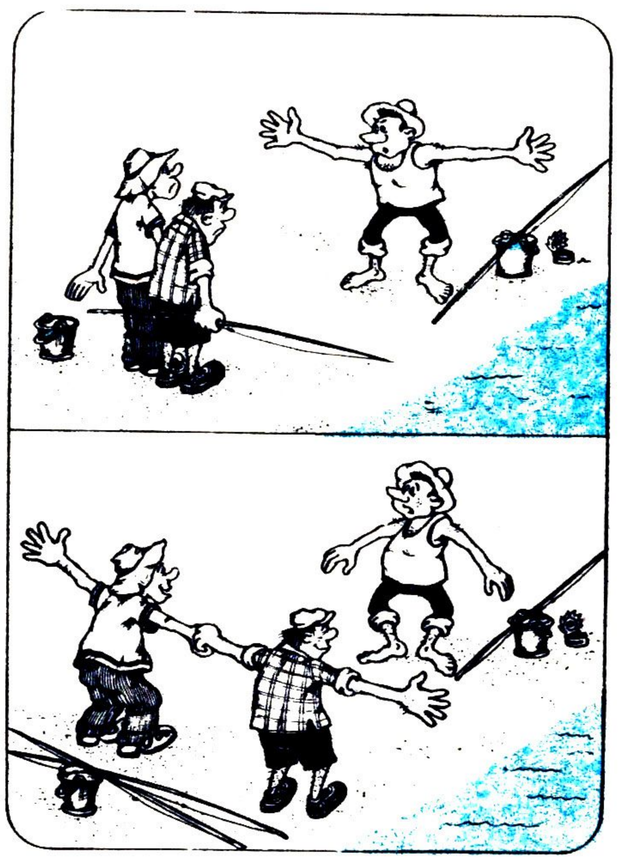

Без слів.

Мал. У. ГЕЙФУЛІНА, «Хенек» (Уфа)

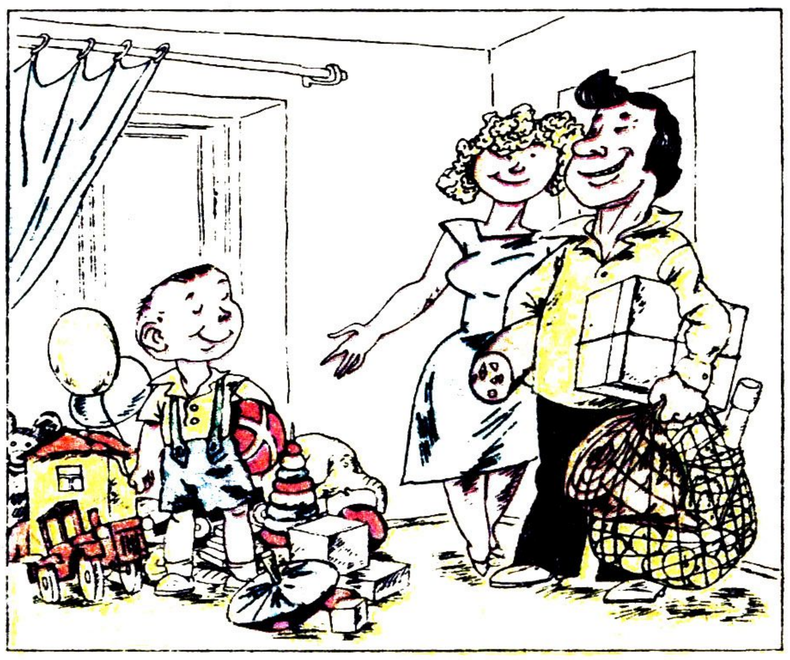

— А синочок увесь у тебе: он скільки іграшок з дитсадка припер!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 19 (1157) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 02.09.83. Підписано до друку 20.09.83. БФ 15563. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 04512.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Трон Піночета.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

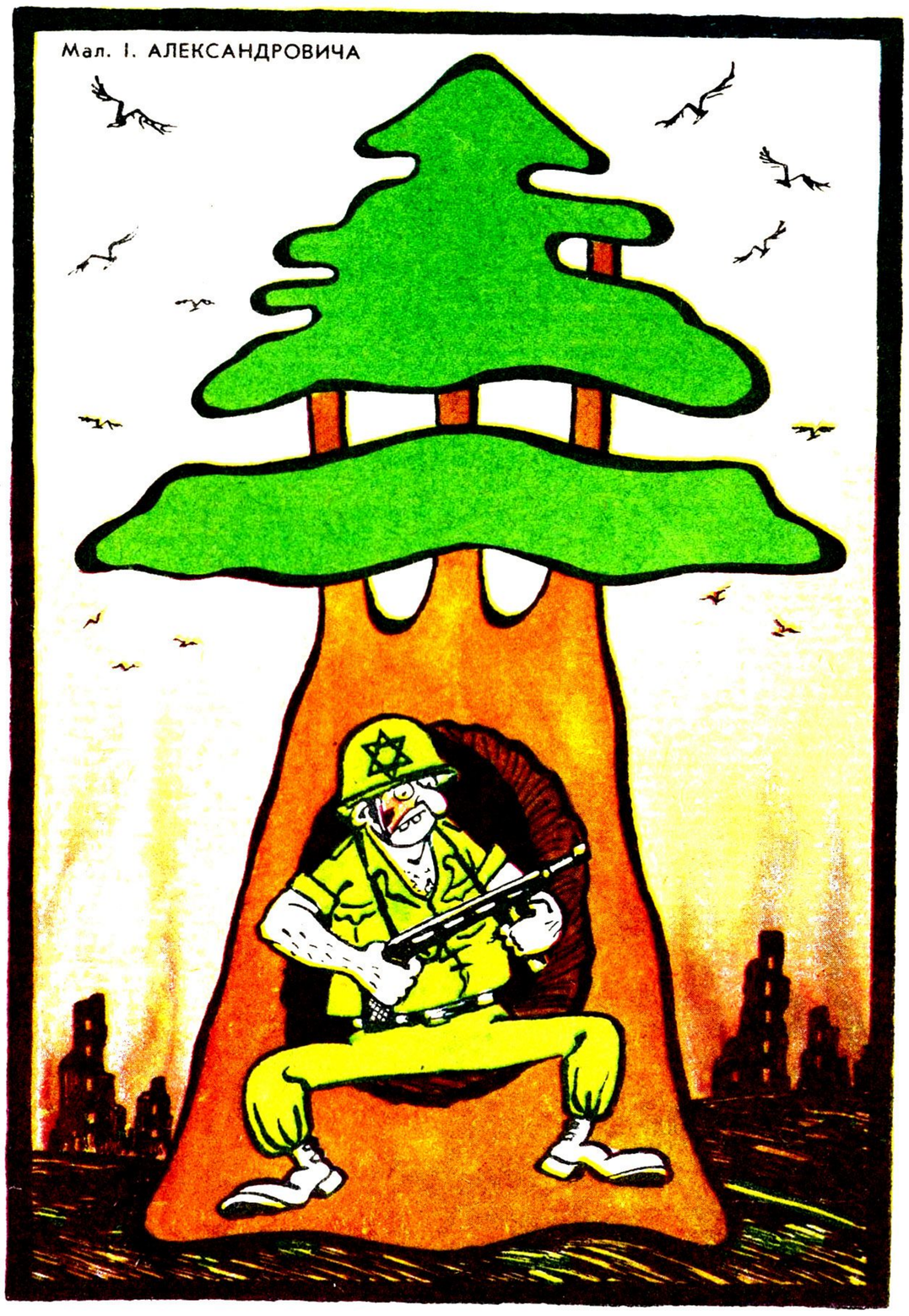

У дуплі ліванського кедра.

«Коли говорить міністр оборони Уайнбергер, спадає на думку: а чи має ця людина звичайний глузд? І взагалі, чи не нашіптують йому мракобіси минулого — біснуватий Гітлер або ж божевільний Форрестол, колишній колега, який викинувся з вікна, позаяк йому здалося, що перед ним з'явилися радянські танки».

(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

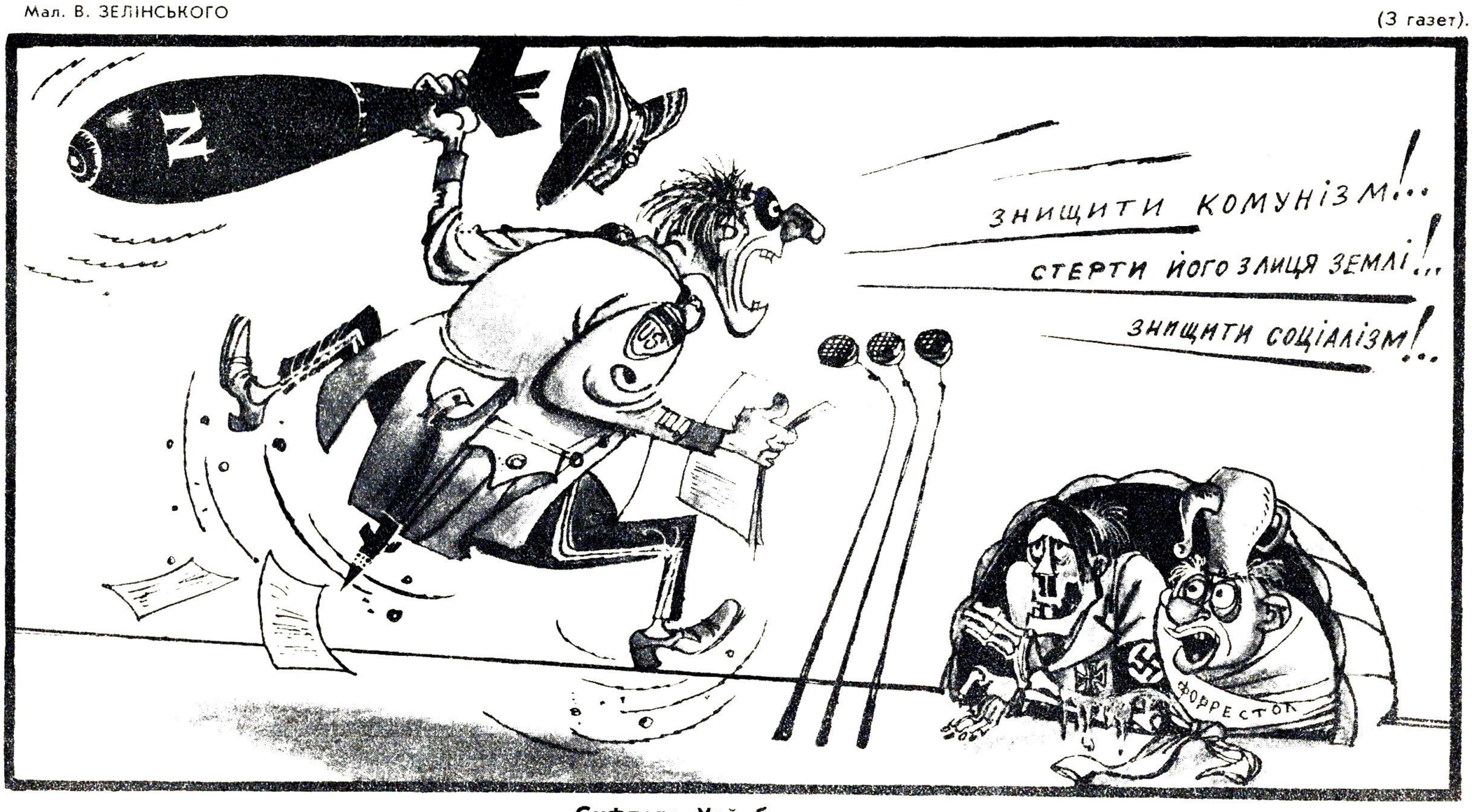

Суфлери Уайнбергера.